

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/81/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115010636
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Klčová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2115010636.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Klčovej a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného L. N. a spol., pre prečin výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 30T/46/2015-363 zo dňa 05.09.2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 09. augusta 2018 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného L. N., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 30T/46/2015-363 zo dňa 05.09.2017 bol obžalovaný L. N. uznaný za vinného z prečinu výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 25.04.2013 v čase o 04.30 hod. v meste G. na ulici L. pred diskotékou L. spoločne fyzicky bezdôvodne, pod vplyvom alkoholu, napadli W. N. tým spôsobom, že najprv V. M. pristúpil k poškodenému W. N. a po predchádzajúcej slovnej potýčke ho rukou zovretou v päšť udrel do oblasti tváre, načo k W. N. pribehli aj L. N. a L. W., ktorí W. N. zvalili na zem, kde ho následne všetci obžalovaní opakovane kopali do celého tela, najmä do oblasti hlavy a chrbta, v čom pokračovali až do okamihu, keď W. N. pribehla na pomoc jeho kamarátka W. N., ktorá sa zvalila na W. N. s tým, aby zabránila ďalšiemu napádaniu zo strany všetkých troch obžalovaných a súčasne kričala na obžalovaných, aby W. N. prestali fyzicky napádať, pričom obžalovaní prestali W. N. fyzicky napádať až keď uvideli prichádzať hliadku polície a utiekli smerom do centra mesta, čím uvedeným spoločným konaním spôsobili poškodenému W. N. ľahké zranenia ako odreninu pravej čelovej oblasti hlavy s pomliaždeninou, odreninu bočnej strany pravej očnice, odreninu ľavej dolnej pery úst, odreninu hrudnej časti chrbtice, odreninu hornej časti pravého ramena, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie a liečenie s celkovou dĺžkou 7 (sedem) dní.

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. j) a § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Samosudca okresného súdu rozsudok zdôvodnil v rozsahu č.l. 363-378.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že na základe výsledkov dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní okresný súd uznal obžalovaného L. N. za vinného z prečinu výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, nakoľko bolo v konaní preukázané, že obžalovaný spoločne s V. M. a L. W. fyzicky bezdôvodne, pod vplyvom alkoholu, napadli

W. N. tým spôsobom, že najprv V. M. pristúpil k poškodenému W. N. a po predchádzajúcej slovnej potýčke ho rukou zovretou v päšť udrel do oblasti tváre, načo k W. N. pribehli aj L. N. a L. W., ktorí W. N. zvalili na zem, kde ho následne všetci obžalovaní opakovane kopali do celého tela, najmä do oblasti hlavy a chrbta, pričom obžalovaní prestali W. N. fyzicky napádať až keď uvideli prichádzať hliadku polície a utiekli smerom do centra mesta, čím uvedeným spoločným konaním spôsobili poškodenému W. N. ľahké zranenia ako odreninu pravej čelovej oblasti hlavy s pomliaždeninou, odreninu bočnej strany pravej očné, odreninu ľavej dolnej pery úst, odreninu hrudnej časti chrbtice, odreninu hornej časti praveho ramena, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie a liečenie s celkovou dĺžkou 7 (sedem) dní.

Vinu obžalovaného mal okresný súd preukázanú najmä výpoveďou svedkyne W. N. a výpoveďou poškodeného W. N., znaleckého posudku č. 53/2013, ako aj vo veci zadováženými listinnými dôkazmi. Hoci obžalovaný na hlavnom pojednávaní svoju vinu poprel a tvrdil, že síce videl nejakú bitku, resp. konflikt, avšak len z diaľky, pričom konfliktu nevenoval pozornosť, mal okresný súd za preukázané, že obžalovaný bol v čase skutku na mieste činu, bol pod vplyvom alkoholu, jeho výpoveď bola plná rozporov v porovnaní s výpoveďou z prípravného konania, ako aj s výpoveďou svedka W. Z., ktorý mu mal poskytnúť svoju výpoveďou alibi. Okresný súd preto vyhodnotil výpoveď obžalovaného ako nevierohodnú a nemal dôvod pochybovať, že ďalšou osobou, ktorá sa pridala k útoku na poškodeného, bol práve obžalovaný.

Vzhľadom na vykonané dokazovanie okresný súd mal za preukázané, že obžalovaný žalovaným konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty uvedeného trestného činu, keďže je zjavné, že obžalovaný dňa 25.04.2013 v čase o 04.30 hod. fyzicky bezdôvodne, pod vplyvom alkoholu, napadol poškodeného W. N. spôsobom ako bol ustálený vo výrokovvej časti.

Pri rozhodovaní o výmere výške a druhu trestu okresný súd vychádzal z ustanovenia § 34 Trestného zákona a zistil existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, že obžalovaný viedol riadny život pred spáchaním skutku. Aplikujúc ustanovenie § 38 ods. 3 Trestného zákona, pri prevahe poľahčujúcich okolností, sa horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody v prípade obžalovaného znížila z troch rokov na 24 mesiacov. Vzhľadom na skutočnosť, že miera konania obžalovaného N., ktorá prispela k spáchaniu prečinu výtržníctva, bola rovnaká ako u ostatných obžalovaných a obžalovanému W. uložil súd trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, potom zohľadňujúc to, že obžalovaný N. doposiaľ nebol súdne trestaný ako i to, že sa v jeho prípade horná hranica trestu odňatia slobody znížila na 24 mesiacov, musel nevyhnutne tomuto obžalovanému uložiť trest nižší ako obžalovanému W., pričom v prípade obžalovaného N. bol podľa názoru súdu primeraným trestom trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace. Okresný súd bol zároveň toho názoru, že výkon trestu odňatia slobody u obžalovaného nie je nevyhnutný a súčasne že skúšobná doba 12 (dvanásť) mesiacov je postačujúca na to, aby obžalovaný preukázal, že počas nej bude viesť riadny život.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie smerujúce tak proti výroku o vine ako aj proti výroku o treste, ktoré následne odôvodnil v rozsahu č.l. 375-377 spisu.

V odôvodnení odvolania, namietal, že v prípade obžalovaného N. nemožno vysloviť jednoznačný záver, že sa tento obžalovaný dopustil skutku tak, ako mu je kladený za vinu v obžalobe. Obžalovaný trvá na svojej nevine a popiera spáchanie skutku. Poukázal na výpoveď poškodeného bezprostredne po skutku, v ktorej uviedol, že jediným istým si je pánom M. a vo vzťahu k ďalším osobám mu je ťažko sa vyjadriť. Poukázal aj na výpoveď svedka Z., ktorý vylúčil, že by sa obžalovaný zapojil do akéhokoľvek incidentu. Svedkyňa N. si vo svojej výpovedi spomínala len na jedného páchatel'a v bielom tričku a mikine s vyholenou hlavou, ktorým bol páchatel' M.. Obhajca spochybnil vykonanú rekogníciu ako dôkaz, pretože táto bola vykonaná po viac ako ôsmich mesiacoch a najmenej dve osoby, z predložených identikitov, možno označiť za osoby rómskej národnosti, pričom osoby inej národnosti zaradené do rekognície sú v rozpore so zákonom. Rozpory sú aj vo výpovediach svedkov - zasahujúcich policajtov, z ktorých jeden uviedol, že po ich príchode konflikt pokračoval medzi poškodeným a W., avšak z výpovede druhého policajta, ani z úradného záznamu, to nevyplýva. Ku konfrontáciám zo dňa 03.02.2014 uviedol, že nešlo o neodkladný a neopakovateľný úkon a preto tieto bolo možné vykonať aj po vznesení obvinenia. Záverom zdôraznil, že žiaden z vykonaných dôkazov neusvedčuje obžalovaného zo spáchania skutku.

Obžalovaný v doplnení odôvodnenia odvolania zo dňa 01.12.2017 prostredníctvom svojho obhajcu ďalej uviedol, že úradný záznam, vypracovaný príslušníkmi PZ, na ktorý poukázal súd v odôvodnení rozsudku, nie je dôkazným prostriedkom použiteľným v trestnom stíhaní osoby, ktorého obsah by mohol byť dôkazom a nemôže slúžiť ako dôkaz v konaní pred súdom.

Z uvedených dôvodov navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, zrušil rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu a obžalovaného z pod obžaloby oslobodil, alternatívne aby vec vrátil súdu I. stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti prokurátora krajskej prokuratúry, obhajcu obžalovaného a poškodeného.

Zástupca krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa pridrižiava písomne podaného odvolania a z tohto dôvodu žiadal odvolací súd rozsudok súdu I. stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu I. stupňa, nakoľko obžalovaný mal byť spod obžaloby oslobodený.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v citovanom ustanovení § 317 odsek 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone a dospela k zisteniu, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil :

- dňa 09.04.2015 prokurátor okresnej prokuratúry podal podľa § 234 ods.1 Trestného poriadku obžalobu na obvinených V. M., L. W. L. N., pre prečin výtržníctva vo forme spolupáchateľstva podľa § 20, § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona.

- na hlavnom pojednávaní bolo vykonané dokazovanie výsluchom obžalovaných L. W. a L. N., výsluchom svedka poškodeného W. N., výsluchom svedkov W. N., W. Z., W. J., W. B., W. M., prečítaním výpovede svedka I. J. z prípravného konania, prečítaním znaleckého posudku č. 53/2013 zo dňa 31.08.2013 v časti jeho záverov, oboznámením listinných dôkazov a to záznamu KR PZ TT, OPP, PMJ zo dňa 25.04.2013, zápisnici o rekognícii osoby zo dňa 04.10.2013, zápisnici o rekognícii osoby zo dňa 21.10.2013, fotoalbumu č. 1 a fotoalbumu č.2, zápisnici o rekognícii osoby zo dňa 04.10.2013, zápisnici o rekognícii osoby zo dňa 21.10.2013, fotoalbumu č. 1 a fotoalbumu č. 2, zápisnici o rekognícii osoby zo dňa 04.10.2013, zápisnici o rekognícii osoby zo dňa 21.10.2013, fotoalbumu č. 1 a fotoalbumu č. 2, zápisnici o konfrontácii medzi svedkami zo dňa 03.02.2014, zápisnici o konfrontácii medzi svedkami zo dňa 03.02.2014, záznamu OR PZ TT, OO PZ TT zo dňa 03.02.2014, REGOBU zo dňa 05.09.2017, odpovede na lustrácie v Registri priestupkov obžalovaných zo dňa 04.09.2017, lustrácie ZVJS zo dňa 04.09.2017, odpisu registra trestov GP obžalovaných zo dňa 25.08.2017, a pripojeného spisu OS TT 2T/62/2015 a z neho rozsudku sp. zn. 2T/62/2015.

- Z odpisu registra trestov obžalovaného L. N. je zrejmé, že doposiaľ nebol súdne trestaný.

- Z lustrácie v registri priestupkov obžalovaného L. N. vyplýva, že obžalovaný bol dvakrát priestupkovo prejednávaný za priestupky na úseku cestnej premávky, pričom po spáchaní skutku nemá evidované žiadne priestupky.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku : Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku : Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku : Ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

K výroku o vine:

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Tdo 36/2015 zo dňa 25. augusta 2015)

Pokiaľ ide o výrok o vine, v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a zachovanie práva obžalovaného na obhajobu.

Okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplne dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy dokumentované v prípravnom konaní takže z hľadiska dodržiavania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiadny relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný.

Následne súd I. stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 odsek 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom.

Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 odsek 1 Trestného poriadku podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčené alebo pochybné, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä, ak si niektoré vzájomne odporovali a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Podľa § 364 odsek 1 písm. a/ Trestného zákona : Kto sa dopustí slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že napadne iného, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

Podľa § 15 písm. a/ Trestného zákona: Trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom.

Podľa § 20 Trestného zákona: Ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný L. N. spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého I. stupňového rozsudku. Obžalovaný je usvedčovaný predovšetkým výpoveďou svedka poškodeného W. N., ktorého zhodne dopĺňali výpovede svedkov N., J. a M., pričom vierohodnosť týchto výpovedí potvrdzuje aj úradný záznam o služobnom zákroku zo dňa 25.04.2013. O vine obžalovaného svedčia aj samotné rozpory vo výpovediach obžalovaného, keď obžalovaný svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní zmenil, pretože v prípravnom konaní uvádzal iné skutočnosti ako na hlavnom pojednávaní. Výpoveď obžalovaného nebola zhodná ani s výpoveďou svedka Z., ktorý mu mal poskytnúť alibi, avšak ich výpovede boli rozdielne, preto okresný súd správne vyhodnotil výpoveď obžalovaného N. ako nevierohodnú. Odvolací súd si všetky závery I. stupňového súdu osvojuje a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu ako na správne odkazuje.

K námietke obžalovaného, že rekognícia sa uskutočnila až po ôsmich mesiacoch po spáchaní skutku, a že na základe rekognície identifikoval obžalovaného iba poškodený N., odvolací súd uvádza, že vykonanie rekognície nie je časovo limitované v tom, kedy je možné rekogníciu vykonať. Žiadne časové obmedzenie vykonania rekognície zákon nestanovuje. Preto námietka obžalovaného ohľadom času, kedy bola rekognícia v prípravnom konaní vykonaná, je irelevantná a nemá oporu v zákone ani v ustálenej judikatúre. Skutočnosť, že pri rekognícii opoznal obžalovaného L. N. len poškodený W. N. a neopoznala ho svedkyňa N. nemá vplyv na záver súdu o vine obžalovaného, pretože svedkyňa N. jasne vypovedala, že útočníci boli traja, pričom jej výpoveď na hlavnom pojednávaní je zhodná s jej výpoveďou v prípravnom konaní, nebol preto dôvod pochybovať o skutočnosti, či útočníci boli traja alebo neboli. Samotné presné neidentifikovanie všetkých útočiacich osôb, vzhľadom na odstup času, skutočnosť, že skutok bol spáchaný v nočných hodinách a predstavoval silný negatívny zážitok svedkyne N. ktorá sa snažila zabrániť k ďalšiemu útoku na poškodeného, nemôže spochybniť pravdivosť výpovede tejto svedkyne, ktorá opakovane uviedla, že útočníci boli traja, pričom nie je podstatné, či vedela všetkých troch útočníkov aj presne identifikovať. Navyše je potrebné uviesť, že svedkyňa N. neoznačila inú osobu, ktorá by mohla byť jednou z útočiacich osôb, len nevedela s istotou presne stotožniť všetkých troch páchatel'ov, ktorých však stotožnil a identifikoval poškodený N. preto i vine obžalovaného v tomto smere nemožno mať pochybnosti.

K námietke obžalovaného ohľadom rekognície, že z predložených identikitov pri rekognícii možno označiť dve osoby za osoby rómskej národnosti, pričom z vykonaného vyšetrovania nebolo možné urobiť záver o tom, že by sa medzi útočníkmi mali nachádzať osoby rómskej národnosti, čo je v rozpore so zákonom, odvolací súd uvádza, že takéto úvahy obžalovaného resp. jeho obhajcu sú neprijateľné. Nie je zrejmé, ako obhajca prišiel k názoru, že táto rekognícia bola z uvedeného dôvodu vykonaná v rozpore so zákonom. Zo žiadnej svedeckej výpovede nevyplývalo, že by útočníkom nemohli byť aj osoby rómskej národnosti, takáto skutočnosť nevyplývala z obsahu vyšetrovacieho spisu a navyše je silne diskutabilné, či pri rekognícii na predložených identikitoch boli skutočne aj osoby rómskej národnosti alebo len osoby s tmavšou farbou pleti, čo je výrazný rozdiel. Každopádne takéto úvahy obžalovaného resp. jeho obhajcu nemajú oporu v zákone. Pri rekognícii neboli na predložených identikitoch zobrazené osoby, ktoré by boli výrazne odlišné od páchatel'ov, napríklad výrazne staršie alebo mladšie osoby, osoby majúce fúzy, bradu, dlhé vlasy, viditeľné črty na tvári ako napríklad jazvy, tetovania a pod. V takom prípade by bolo možné vzniesť pochybnosti o vykonanej rekognícii, čo však nebol daný prípad. Preto v žiadnom prípade nemožno spochybňovať a už vôbec nemožno vysloviť záver, že by rekognícia vykonaná v prípravnom konaní bola vykonaná v rozpore so zákonom.

K ďalšej námietke obžalovaného, že konfrontáciu vykonanú dňa 03.02.2014 nemožno považovať za neodkladný a neopakovateľný úkon a preto táto mala byť vykonaná opätovne po vznesení obvinenia, odvolací súd uvádza, že nie je potrebné vykonať všetky úkony, ktoré boli vykonané pred vznesením obvinenia aj po vznesení obvinenia, najmä ak takýto úkon nebol následne v prípravnom konaní potrebný, nepriniesol by výrazne nové skutočnosti a predovšetkým ak výsledky vykonaného dokazovania dostatočne odôvodňovali záver, že trestný čin spáchala resp. spáchali určité osoby, tak, ako tomu bolo

v prípade obžalovaného. Navyše všetky procesné úkony, najmä výsluchy a iné relevantné úkony, sa vykonávajú v konaní pred súdom opätovne v zmysle zásady bezprostrednosti podľa Trestného poriadku. Odvolací súd v tejto súvislosti však poukazuje na skutočnosť, že pri preštudovaní spisu dňa 26.02.2015 obhajca takúto námietku nevzniesol a výslovne pri preštudovaní spisu vyhlásil, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania. Rovnako na hlavnom pojednávaní dňa 05.09.2017 obžalovaný ako aj jeho obhajca výslovne vyhlásili, že nemajú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Návrh obžalovaného resp. jeho obhajcu na vykonanie konfrontácie v odvolacom konaní preto nemá opodstatnenie.

Námietku obžalovaného, že poškodený je v priamom rodinnom vzťahu s náčelníkom mestskej polície, čo minimálne vyvoláva pochybnosť o vykonaných vyšetrovacích úkonoch, považuje odvolací súd za neopodstatnenú. Obžalovaný žiadnym spôsobom nekonkretizoval, čo vnáša podľa jeho názoru pochybnosť do vykonania vyšetrovacích úkonov, nešpecifikoval, či mali byť vyvíjané nejaké kroky v rozpore so zákonom alebo na základe čoho dospel k záveru, že priamy rodinný vzťah poškodeného s náčelníkom mestskej polície vyvoláva pochybnosť o vykonaných vyšetrovacích úkonov. Takéto vyjadrenia obžalovaného sú neprijateľné. Ak obžalovaný mal vedomosť o konkrétnych skutočnostiach, ktoré by odôvodňovali pochybnosti o vykonaných úkonoch v trestnom konaní, bol v zmysle Trestného poriadku povinný postupovať tak, že tieto oznámi orgánom činným v trestnom konaní. Navyiac krajský súd opätovne poukazuje na to, že okresný súd rozhodol na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, pri ktorom bola dodržaná zásada bezprostrednosti a ústnosti.

K námietke obžalovaného poukazuje na to, že úradný záznam spísaný príslušníkmi polície o vykonanom zákroku nie je dôkaz v trestnom konaní, odvolací súd uvádza, že tak okresný súd nezaložil svoje rozhodnutie o vine na predmetnom úradnom zázname. Okresný súd na úradný záznam len poukázal a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vierohodnosť svedeckých výpovedí potvrdzuje aj úradný záznam spísaný príslušníkmi polície o služobnom zákroku. Úradný záznam však v danom prípade rozhodne nebol relevantným dôkazom, ktorý by obžalovaného usvedčoval zo spáchania skutku, na ktorom by okresný súd založil vinu obžalovaného. Je rozdiel, či súd na úradný záznam len navyše poukáže, že i úradný záznam je v súlade so svedeckými výpoveďami alebo či úradný záznam je hlavným dôkazom, ktorý má preukazovať vinu obžalovaného. V takom prípade by úradný záznam v žiadnom prípade nebolo možné použiť ako dôkazný prostriedok, čo však nebol daný prípad. Úradný záznam v danom trestnom konaní nebol žiadnym relevantným dôkazným prostriedkom, vina obžalovaného bola v konaní jednoznačne preukázaná inými dôkaznými prostriedkami a preto námietka obžalovaného ohľadom nemožnosti použitia úradného záznamu ako dôkazného prostriedku je irelevantná a nemá žiaden význam na záver súdu o vine obžalovaného.

K výroku o treste:

Odvolací súd ustálil, že okresný súd nepochybil ani postupom v konaní, ktorým dokazoval skutočnosť potrebnú pre ukládanie sankcie. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, jeho povest' a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Správne v dôvodoch rozsudku vyhodnotil, na základe akých myšlienkových postupov dospel k rozsahu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, správne v tomto smere aplikoval poľahčujúcu okolnosť v súlade s § 36 písmeno j/ Trestného zákona (pred spáchaním skutku viedol riadny život). Správne vyhodnotil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v zmysle ustanovenia § 38 odsek 3 Trestného zákona, keď u obžalovaného bola zistená len jedna poľahčujúca okolnosť a žiadna priťažujúca okolnosť. Trestná sadzba vyplývajúca z ustanovenia § 364 odsek 1 Trestného zákona je až na tri roky, preto sa horná hranica trestnej sadzby v prípade obžalovaného znížila z troch rokov na dva roky. Okresný súd postupoval správne, keď obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiace, teda na spodnej hranici trestnej sadzby. Odvolací súd sa stotožňuje aj s rozhodnutím okresného súdu ohľadom podmienčného odkladu trestu odňatia slobody v prípade obžalovaného a uložení skúšobnej doby podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a § 50 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko obžalovaný N. doposiaľ nebol súdne trestaný, pred spáchaním a aj po spáchaní skutku viedol riadny život, v odpise registra trestov nemal žiaden záznam a po spáchaní skutku nebol priestupkovo prejednávaný, preto názor okresného súdu, že v prípade obžalovaného výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, odvolací

súd považoval za správny. K určeniu dĺžky skúšobnej doby vo výmere 12 mesiacov odvolací súd uvádza, že skúšobnú dobu v rozsahu 12 mesiacov považuje za dostatočnú ne preukázanie, že počas nej bude obžalovaný viesť riadny život.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.